

עלון מספר 62

לשכת הנשיא ויצמן לשכת נתיבי השלום לשכת בנימין דה רוטשילד לשכת המדע רחובות
לשכת ראשונים לשכת מצאנו יין לשכת נס לשכת מעגלים לשכת כרמים לשכת הבה נגילה
לשכת יבנה וחבריה

תמוז תשפ"ה

העלון הדיגיטלי

יולי 2025

תוכן עניינים

חלון לעלון – יוסי רזי

דבר יו"ר המועצה – אבי ארז

מה נשמע בלשכות המועצה:

- נס – חיבוק חם בלב ההריסות – מלכה סולומונוביץ'
- עם כלביא ברחובות - עזרא קורן
- הנשיא ויצמן - מפגש רב שיח "סובלנות" – יוסי זיו
- המדע רחובות - סיכום שנת 2025 - עזרא קורן
- בדד בממ"ד – ענת קורן
- נס – מסע של השראה צבעים וטעמים – מלכה סולומונוביץ'
- מצאנו יין – מפגש לשכה – פרקר ישראל
- מעגלים - ביקור במרכז מורשת יהודי סלוניקי – גלית גולוב
- בנימין דה רוטשילד – פעילות למען הקהילה - ד"ר הדס הכהן

מי היה הנדיב מאוסטרליה? – צבי תדמור

ישנם פרחים בכל מקום למי שרוצה לראותם – מיכאל זלטקין, צבי תדמור

סיפורו של האמבולנס הצהוב הדוהר בין יישובי עוטף עזה – מיכאל זלטקין

סדרת כתבות על בני העדה האתיופית – צבי תדמור.

ביוגרפיה של אדיסו מאסלה – גדעון אגז'ה

ביוגרפיה של באבו יעקב – גדעון אגז'ה

לקום מההריסות – ד"ר יאיר שרן

חלון לעלון

יוסי רזי

כשהקיץ מגיע ומשפחות יוצאות לחופשות אנו נזכרים בכוח המרפא של הקשר האנושי. ולכן, גם כשליבנו עם החטופים ומשפחותיהם, כאשר כל ידיעה חדשה בתקשורת מקפיצה אותנו ממקומותינו, חשוב לזכור שהקשרים בינינו הם המקור לעוצמתנו. מכאן - הקדישו זמן איכות לאלה הקרובים לכם, התקשרו לחבר ותיק, בקרו שכן קרוב. אלו הם גם מיעדיו של ארגון בני ברית אליו אנו משתייכים.

את המילים האלה, למאמר מערכת, שלח לי חברי קלוד, לאחר שהנחיתי אותו במספר נקודות. קלוד, למי שלא יודע הוא אפליקציה של בינה מלאכותית; וזאת ללמדכם עד כמה הבינה המלאכותית השתלטה על תחומי חיינו. לא עוד גוגל המלך אלא הבינה המלכה.

חברים רבים שלי, כמו חלקכם אני מניח, מטים התעניינותם אליה, פונים אליה בכל שאלה "מהעולם הגדול" שהם נתקלים בה.

הפחד ממנה הולך ונעלם והסקרנות – איך היא עושה זאת??- הולכת וגדלה.

אז למי שלא ביצע את הקפיצה הזאת – אני ממליץ לעשות זאת.

לא, אין צורך להעתיק את כל הנכתב על ידה, ואפשר וצריך להוסיף משלכם אבל כבסיס לחשיבה או השלמה לחשיבה – היא ממש נעימה ונגישה

ועד אז – חופשה נעימה..

דבר יו"ר המועצה

שלום חברים

אנחנו נמצאים בעיצומו של קיץ. חלקנו יוצאים לחופשות בארץ או בחו"ל, אבל איננו שוכחים לרגע את 50 החטופים שעדיין נמקים בעזה, וחיילי צה"ל שנלחמים במלחמה אכזרית שאינה מסתיימת. חברי בני ברית ממשיכים בפעילות התנדבותית וחברתית אינטנסיבית, וכתבות על כך בהמשך העלון. חברי מועצה אזורית דרום תרמו ל"קרן חיים - עם כלביא" 14,350 ₪, כלשכות ויחידים. קבינט המלחמה של בני ברית מעניק מהקרן, סיוע למפונים בערים שנפגעו במלחמת "עם כלביא". הסיוע ניתן על פי בקשת העיריות. עד היום נאספו תרומות בארץ ובחו"ל, בסך 353,262 ₪. הוענקו תמיכות בפועל בסך 168,853 ₪. השבוע הענקנו תווי שי למפונים בראשל"צ, בסך 15,000 ש"ח.

צוות של מועצה אזורית דרום בהובלת אבי מלינסקי, סגן יו"ר המועצה, החל בפעילות להקמת מועדון תרבות בשם "קול הדרום". מטרת המועדון היא לקיים פעילות תרבותית לחברי המועצה. המועדון יארח אומנים, מרצים ויערוך ערבי שירה. אורחים ממועצות אחרות יתקבלו בברכה.

עוד נראה ימים טובים

אבי ארז

מחלקים תווי שי למפונים במחלקת הרווחה ראשון לציון מערב

מה נשמע בלשכות המועצה

25.6.2025

חיבוק חם בלב ההריסות

כתבה מלכה סולומונוביץ

נשיאת לשכת "נס" – בני ברית

הבוקר יצאנו, חברי לשכת "נס" של בני ברית, אל לב שכונת מליבו בנס ציונה – המקום שבו נפל הטיל האיראני והשאיר אחריו הרס, כאב ו-37 משפחות שפונו מבתיהן.

הבאנו איתנו קפה חם ומאפים טריים אותם חלקנו למשפחות שנפגעו, אבל יותר מהכול – הבאנו לב.

חיוך, מילה טובה, ורגעים קטנים של חום אנושי בתוך המציאות השבורה.

לבושים באפודים של עיריית נס ציונה, היינו שם – פשוט כדי להיות וכדי להזכיר לכל אחת ואחד שהם לא לבד.

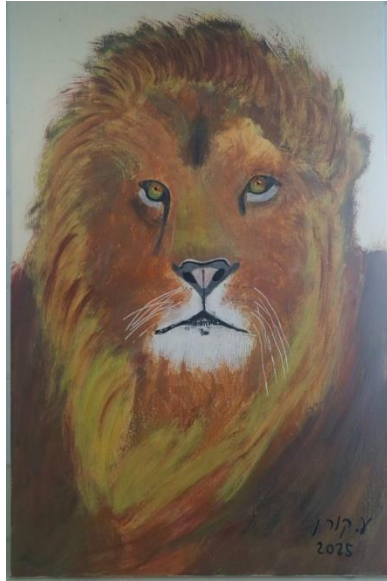
תודה מכל הלב לחברי לשכת "נס" על ההתגייסות המיידית, על הלב הפתוח, ועל כך שיצאו אל השטח כדי להאיר פנים ולהעניק רגע של נחמה ברגעים כל כך קשים.

תודה גדולה לעיריית נס ציונה ולשותפות הנהדרות מאגף הרווחה – אודליה, מיכל ויהודית – על הארגון, הליווי והלב הרחב שאפשרו לנו להיות שליחים של אור.

והלוואי שיגיעו בשורות טובות, שהחטופים ישובו הביתה, ונזכה כולנו למעט שקט ומרפא.

עם כלביא ברחובות / עזרא קורן

בְּקֶר חֲדָשׁ,
דּוֹכָנִים שֶׁל יְרָקוֹת,
הַמוֹנִים בְּרָחוֹב הַשּׁוּק
מוֹכְרִים, קוֹנִים.
רֵיחַ מְאֶפֶה בְּאֹוִיר,
כָּאֵן עוֹגוֹת שׁוֹלְמִית,
בְּקֶצֶה גְרַעֲיִי עֲפוּלָה,
וּבִהְמִשָּׁךְ גּוֹדֵפְאֵרִם.
מִמַּעַל בְּנִין זְכוּכִית מְעַגֵּל,
וְקוֹל נְהִימַת הָאוֹטוֹבוֹסִים
כְּחִיָּה פְּצוּעָה,
”תִּנּוּ לַעֲבֹר, אָנוּ מִמְּהָרִים!”
הַנֶּכֶד מוֹשֵׁךְ לְכוּוֹן הַמְזָרְקוֹת:
”סָבָא, אָנִי רוֹצֶה לָשֵׁם!”
וְצוֹחֵק.

בְּקֶר חֲדָשׁ,
סְרָטִים אֲדָמִים,
מַחְסוֹם בְּפֶתַח הַשּׁוּק.
”מָה קָרָה פֹּה?”
גְרַעֲיִי עֲפוּלָה סָגוֹר,
בֵּית הַמְרַקְחַת מְפָרֵק,
בְּנִין הָעִירְיָה כְּלוֹ נְתָזִים.
”אָסוֹר לַעֲבֹר מְכָאֵן.”
הָאֶסְפֵּלֵט הַחֲלִיף צָבָעוּ,
זְרוּעַ רְסִיסֵי זְכוּכִית.
אֵין רֵיחַ שֶׁל עֶשֶׂן,
הָאוֹטוֹבוֹסִים דּוֹמְמִים,
אֵין נֶפֶשׁ חַיָּה.
”סָבָא, אָנִי רוֹצֶה הַבִּיָּתָה.”
וְשׁוֹתֵק.

עַד מְתִי?

26.6.2025

לשכת הנשיא ויצמן מפגש רב שיח "סובלנות"

כתב יוסי זיו

לאחר ההפסקה שנכפתה עלינו חידשנו את פעילות הלשכה ברב שיח בנושא סובלנות. הנחתה את הדיון הדרה קונפורטי יוזמת המיזם של ערבי שיח.

בימים אלה שבהם החברה הישראלית שסועה ומפולגת לסובלנות יש משמעות גדולה.

מעצם הגדרתו הערך סובלנות הוא קבלה והתייחסות בכבוד בהבנה ובהיעדר אפליה כלפי השונים מבחינה חברתית, תרבותית או דתית. על מנת כדי שיתקיים ערך הסובלנות

צריך מחלוקת. לא בכדי חז"ל קבעו את כללי הזהב לערכי הסובלנות ביהדות "את השנא עליך על תעשה לחברריך..." ו"ואהבת לרעך כמוך...".

כמה חברים סיפרו על מקרים של סובלנות או חוסר סובלנות בחיי היום יום. הייתה תמימות דעים למקומה של מערכת החינוך בהקניית ערכי סובלנות. יונה זיו ואבי ארז שיתפו על פעילותם בפרויקט "בלב הענין" קבוצות דיון הדנות בערכים חברתיים לילדי כיתות ה' ו'. במפגשים אלה התלמידים לומדים לנהל דיון בהקשבה ובקבלת דעות שונות.

כמדינה קולטת עליה מטבע הדברים עלה לשיחה גם הנושא העדתי, קבלת האחר ותרבויות שונות. הדוגמאות שהובאו הצביעו על חוסר סובלנות בחברה שלנו החל מגירוש עולי תימן מכנרת לרחובות, רצח רבין, וכלה בקליטת יהדות אתיופיה בימינו אלה.

ממש מאקטואליה של ימים אלה נושא החרדים עלה על המדוכה וכאן הייתה מחלוקת. חלק מהחברים עמדו על כך שצריך לשלב את כולם בצבא ובחברה כמעט בלי להתחשב באורח חייהם, ואילו אחרים דיברו על הכלה ולאפשר לחרדים להשתלב תוך כדי התחשבות באורח חיים המתאים להם בצבא ובאקדמיה וכו'.

כיאה לדיון בנושא הסובלנות הקשבנו האחד לשני והערב הסתיים באווירה נעימה למרות המחלוקות.

סיכום שנת 2025 - לשכת המדע ברחובות

כתב עזרא קורן

לשכת המדע נפגשה בתאריך 10/7/25 ב"בית אנוש" על מנת לסכם את פעילות שנת 2025.

הנשיאה **אידיה רוזנטל**, סקרה את מגוון הפעילויות שנערכו השנה, תוך שילוב המצב המלחמתי השורר בארץ לאירועים שאורגנו. בין היתר, הרצאה על תצפיתניות בצה"ל, על התנדבות ועל תרומת חברי הלשכה לחברה ולנפגעי המלחמה.

נחמה גרוסמן הכינה חידון שבו נכללו שאלות על הארגון שלנו "בני ברית". לדוגמא, הידעתם ש"בני ברית" ייסדה את המושבה מוצא? השאלות היו בחלקן קשות, שגם גוגל החכם לא ידע את התשובות הנכונות. תודות לישראל על הכיבוד המגוון, לנחמה על החידון וכמובן **לאידיה** על הסיכום.

כתב: **עזרא קורן** 11/7/2025, רחובות

בדד בממ"ד / ענת קורן

בְּלֵב הַמָּמ"ד

שׁוֹמֵעַת קוֹלוֹת עֲמוּמִים

זוֹעֲקִים מִן הַבוֹר :

"אָנוּ עַד־יִין כָּאן

בְּתוֹךְ מְנַהֲרוֹת הָאוֹפֵל.

פְּתַחוּ לָנוּ צוֹהַר

אֶל הָאוֹר!"

הַיְבָרִיס עוֹטֵף-שׁוֹצֵף :

"אַתָּה הַמְּלֶךְ

וּמִמֶּךָ תִּזְרַח הַשֶּׁמֶשׁ!"

חֲטָא הַיּוֹהָרָה מְסַנְנוֹר עֵינַיִם

רוֹקְדִים סְבִיב הַמוֹלֶךְ.

מְתִי

תִּיעוֹר זְרִיחָה

צְמִיחָה וּפְרִיחָה

וּמְתוֹךְ הַהֶרֶס

יְתְאוּשֵׁשׁ עִם הָעֶרֶשׁ ?

22.6.2025

מסע של זיכרון, השראה, צבעים וטעמים

כתבה: מלכה סולומונוביץ-נשיאת לשכת נס.

יום מיוחד של ביקור בדלית אל-כרמל של חברי "לשכת נס", הפגיש אותנו עם התרבות הדרוזית מזווית לא שגרתית – דרך אמנות, זיכרון, נשים פורצות דרך, סיפורים וצבעים.

התחלנו במפגש מרגש עם בותנייה, הדרוזית היחידה בישראל שמקדישה את חייה לחינוך והנחלת זיכרון השואה. בגלריה שלה, בין ציורי שמן עזי מבע על השואה, שמענו את סיפורה האישי ועל השליחות שלקחה על עצמה להנגיש את זיכרון השואה לבני נוער, חיילים ומבוגרים – מכל הדתות והמגזרים – ולקרב בין לבבות.

בותנייה מציירת, מרצה ומפיצה את המסר ברחבי העולם וזוכה להערכה רבה. התרגשנו עד עמקי נשמתנו.

משם המשכנו לבית הצבעים של האמן סאם חלבי – סיפור חיים יוצא דופן על אם שתמכה בכישרונו של בנה, ועל אמן שהפך את בית הוריו ליצירת אמנות חיה: קירות, רהיטים, כלים, פסנתר ואפילו שירותים – כולם נצבעו בדמיון פורץ גבולות. מקום עוצר נשימה, שכולו צבע וחיים.

לאחר מכן ביקרנו בקיר הגרפיטי הארוך ביותר בישראל. קיר עוצמתי שכולל דמויות מהתרבות הדרוזית והעולמית, מסרים של שלום ואחוה, ואמנות רחוב עכשווית ורבת השראה.

התחנה הבאה הייתה במסעדה ובית התבלינים של יסמין – אישה דרוזית

עוצמתית, שיצרה בעשר אצבעותיה אימפריה של דוכני אוכל דרוזי ברחבי הארץ.

הדוכנים סיפקו מזון חינם לחיילים בתקופת המלחמה. שמענו את סיפורה מעורר ההשראה ונחשפנו לעולם עשיר של תבלינים שהיא רוקחת באהבה. למדנו שלכל כאב או מחלה יש תבלין מתאים... רק צריך להתנסות ולהאמין.

את היום קינחנו בסעודה דרוזית מסורתית טעימה, ובקלוזה מתוקה שהשאירה אותנו עם טעם של עוד בפה ובלב.

5.7.25

מפגש לשכת "מצאנו יין" בבני ברית ראשון לציון.

מאת: ישראל פרקר

שוב חלף חודש מהר ונפגשנו שוב לערב מהנה, חברי וחברות לשכת "מצאנו יין" בבני ברית ראשון לציון.

החברים הגיעו עם שפע חיוכים וידיים עמוסות במגשי מטעמים בצבעים וטעמים שונים ומגוונים וגם עם בקבוקי שתייה.

נשיאתנו, יפה דמסקי, פתחה את הערב בסיכומי החודש החולף ובמידע על תוכנות עתידיות, היינות נמזגו לכוסות שהורמו לחיים בעיקר בתפילה למען החזרה המהירה, סוף סוף, של החטופים החיים והחללים, ארצה. מוסיקה רמה, קצת ריקודים ושירה קלילה

והגיע החלק המאוד מעניין של הערב, הרצאתו המרתקת של נשיא בני ברית ישראל מנו כהן על רשמי טיול רב מראות, טעמים ופגישות ב 2012 ברחבי המדינה הענקית אתיופיה, הממוקמת במזרח אפריקה.

בשבילי, עד כה, אתיופים הם עשרות אלפי היהודים שעלו ארצה מהמדינה באפריקה במספר עליות חלקן גלויות ואחרות סודיות ועוד עשרות אלפים שנולדו בארץ.

אבל מסתבר שבאתיופיה מתגוררים למעלה מ 130 מיליון תושבים, כהי עור בלמעלה מ 12 אזורים. הם חיים מלמעלה מ 80 קבוצות אתניות השונות אחת מהשנייה. ההבדל בין הקבוצות האתניות

באתיופיה מתבטא במספר מדדים מרכזיים: שפה, תרבות, לבוש, דת, היסטוריה, פריסה גיאוגרפית ולעיתים גם ארגון חברתי וכלכלי. בקיצור, אתיופיה היא עולם ענק המלא בסיפורים

מעניינים ומיוחדים היכולים לגדוש אינספור ספרים עבים. מנו גם הקרין לנו סרטון ארוך ומעניין שצילמו החברים בקבוצה ובו הוצגו חלק מהמקומות המפתיעים והמאוד מיוחדים בהם ביקרו חברי קבוצתו. מעניינת מאוד הייתה ההרצאה וגם מחכימה ומלמדת עוד נושא רחב מאוד.

בהמשך הערב התכנסו בשורה חוגגי היומהולדת בתקופה האחרונה בורכו וקיבלו עיצי פרחים צבעוניים. זהבה, רותי, שמיל, דויד ועוד דוד ואני, ישראל. שירת התקווה, התפזרות וצפייה למפגש הבא.

ביקור במרכז מורשת יהודי סלוניקי לשכת מעגלים

כתבה : גלית גולוב.

שאלוניקי (סלוניקי) כותבים ב'ש'. הידעתם? ופירושה ניצחון על טסליה.

כמו שרבים מאתנו אינם יודעים על שואת יהודי יוון.

חברי לשכת "מעגלים", בני ברית, ראשלי"צ, חוו חוויה מרתקת בבוקר שישי 11/7/2025 במרכז למורשת יהדות שאלוניקי ויוון, ע"ש ליאון רקאנאטי, בפ"ת.

הביקור נערך ביזמתה של עופרה דוד, נשיאתנו.

נחשפנו לסיור ולהדרכה וכן לשמיעת עדות מפי דור שני. למדנו על משפחת העד, על יהדות יוון לפני השואה, במהלכה והמסקנות לאחריה.

תאריך הביקור שלנו ריגש את העומדים בראש המוזיאון עד כדי צמרמורת. 11/7/1942 נודע כשבת השחורה בשאלוניקי. יום בו החלה ההשפלה של היהודים בעת שהועמדו ע"י הנאצים בחליפות ובנעלי השבת בכיכר החירות בשאלוניקי לאורך היום החם והנורא.

המוזיאון עצמו מעוצב בחללים שונים ומכיל חפצים אותנטיים מהבתים היהודיים מהקהילה בסאלוניקי ומרחבי יוון.

פגשנו ב"סלון" האדום הקטיפתי. בשולחן האוכל עליו עמדה ריבה "דולסה לה בוקה דולסה לה קוראסון" = מתוק בפה, מתוק בלב (בשפת הלדינו, שפתם של יהודי יוון).

וכשהוצגה לנו מחבת לבומבולוס (מאכל משברי מצות וביצים) שמכינים בפסח, נזכרנו והתרגשנו.

כך מזהים שהגעת לבית יהודי-יווני.

מטרת מייסדי המוזיאון, לחשוף את בני הדור הצעיר ולאלה שאינם מודעים להיסטוריה של הקהילה, ללמוד על החיים בה בתקופות השונות ולהבין מה תרם לשרידות יהודי יוון בשואה (הסולידריות בין היהודים, רמז עברנו בהווה, למען עתידנו).

קינחנו בטעימות של אוכל יוני ובמוסיקה מקורית. הביקור במרכז למורשת יהדות שאלוניקי ויוון ע"ש לאון רקאנאטי, מומלץ בחום.

כתובתו : איינשטיין 23, קריית מטלון, פ"ת

לשכת הנשים "בנימין דה רוטשילד" ממשיכה בפעילות למען הקהילה

חודש תמוז- ממשיכות במיזם חגיגת ראשי חודש לנשים

כתבה ד"ר הדס הכהן

מסיבת ראש חודש תמוז שערכנו לנשות קריית גנים ואשלים ראש"צ התקיימה בצמוד לסיום המלחמה והייתה זו עבורן בבחינת הבראה וחוסן.

לצאת מהבית, להיפגש ללא חשש ולקיים סעודת ראש חודש לצד הרצאה שנתנה הנשיאה בנושא "והייתם לי עם סגולה"- מה זה עם סגולה ומה המשמעות גם בצל המלחמה ותוצאותיה.

מצורף סרטון אוירה בקישור דף הפייסבוק של לשכת לשכת הנשים "בנימין דה רוטשילד"

[/https://www.facebook.com/share/r/1B7e9rZAST](https://www.facebook.com/share/r/1B7e9rZAST)

התנדבות נשות הלשכה לטובת הקהילה בתקופת המלחמה

נשות הלשכה מתנדבות לטובת הקהילה ובימי מלחמה כמו בימי שגרה נקראו לסיוע והתייצבו.

עליזה גזלה חברת הלשכה מספרת – "בתקופת המלחמה הצטוותנו להתנדבות במוקד העירוני: קבלת טלפונים מהתושבים בתקופת המלחמה.

רוב הפניות תושבי לחוצים זקוקים למענה מעו"סית מרווחה, קבלת פרטים והפניית שיחות ל 104 – פיקוד העורף, מתקינים, "ידידים" שמעניקים סיוע – לבעיות בחלון ממד או דלת."

סיוע לארגון "לתת" – העברת חבילות מזון לבתי ניצולי השואה.

סיוע לתושבים אל מול הרשות במיצוי זכויות של נפגעי התקיפה מאירן והחוטאים. קיבלנו פניות טלפוניות של תודה והערכה מתושבים ואין סיפוק גדול מזה.

מה בין אהבה לפחד? – סדנת העצמה לנשים בהתנדבות

לטובת עמותת "כנפיים", עמותה המסייעת ליוצרים ואומנים מתחום אומנויות הבמה, האומנות הפלסטית, הוידאו והכתיבה לרכוש כלים משמעותיים להתפתחות והעצמה וכחלק מהפעילות שמבצעת העמותה למען נשים- העבירה חברתנו ליאורה הראל בתקופת המלחמה סדנת

בהתנדבות בנושא - "מה בין אהבה לפחד?"- מינקות ועד בגרות. בסדנת השתתפו כ 15 נשים העוסקות בתחומים שונים באומנות והיא כללה לא רק ידע תיאורטי אלא גם דוגמאות מחיי היומיום ואסטרטגיות.

חברתנו ליאורה הראל במקצועה היא מאמנת נשים לביטחון עצמי והתפתחות אישית ומקיימת מעגלי נשים לאהבה עצמית מנצחת.

סדרת כתבות על בני העדה האתיופית.

צבי תדמור

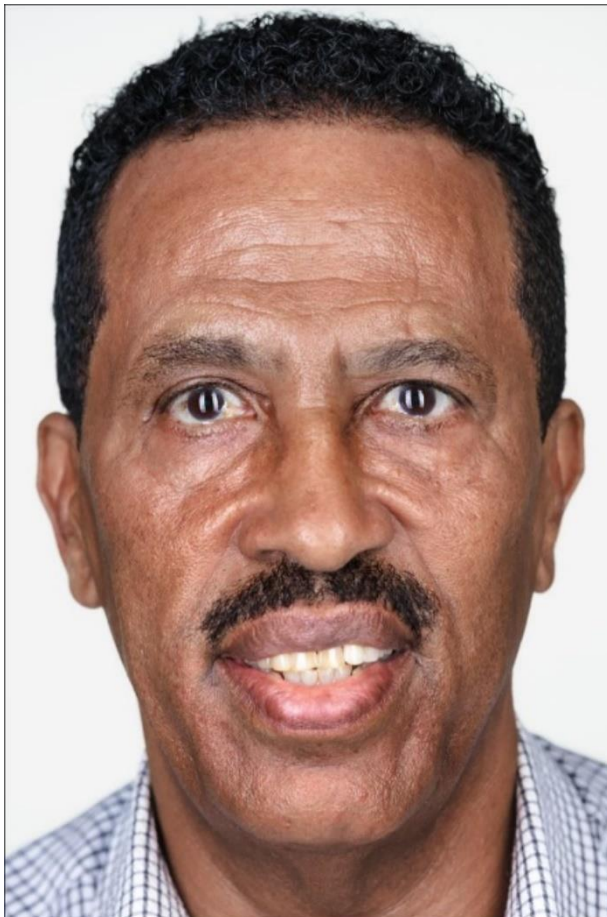
בעלון 60 פתחתי בסדרה של כתבות על בני העדה האתיופית. הפעם, שני סיפורים על פעיל ציבור אקטיביסט וצעיר שהיה נחוש להגיע לירושלים, שהאמן גדעון אגז'ה הציג בתערוכת צילומיו. "תסתכלו בעיניים של האנשים האלה שחלמו על ירושלים ועשו מסע ארוך וקשה כדי להגיע לישראל. זהו סיפורם של שומרי הגחלת, הגיבורים של הקהילה" והוא מבקש מאיתנו לזכור אותם.

גדעון ערך שיחות ארוכות עם המצולמים, בהן סיפרו לו את סיפורם האישי והקולקטיבי, סיפרו על תלאות הדרך הקשה והמסוכנת מאתיופיה, כאשר מבטם לירושלים. עבור גדעון, סדרת הצילומים הן מסע מרפא במהלך למד על עצמו ועל שורשיו.

ביוגרפיה של אדיסו מאסלה

גדעון אגז'ה

האקטיביסט, הסופר, חבר הכנסת לשעבר והמנהיג החברתי אדיסו מאסלה, נולד בשנת 1961 בכפר היהודי וזזבה. הוא פעיל עלייה שסייע בהעלאת יהודי אתיופיה דרך סודן באופן חשאי לפני עלייתו ארצה בשנת 1980 ובהמשך ידוע כמי שנלחם רבות למען זכויותיה של הקהילה האתיופית עם עשייה של 30 שנה. הוא נשוי לזהבה ואב לשלוש בנות: אורלי, שלומית וכן.

מאסלה, בעל תואר ראשון בעבודה סוציאלית קהילתית מאוניברסיטת בר אילן, יושב ראש של "ביתא ישראל" ו"ארגון הגג של יהודי אתיופיה" ביצע פעולות אינטנסיביות על מנת להיאבק בתופעות גזענות כנגד בני קהילתו. בשנת 1985 אירגן את אחת מהפגנות הסוערות ביותר של קהילת ביתא ישראל מול משרדי הרבנות הראשית כנגד דרישתה לגיור לחומרה ובשנת 1996 הוביל הפגנה בעקבות "פרשת הדם" - השמדת תרומות הדם של יהודי אתיופיה ללא ידיעתם.

מאסלה הוביל מאבקים רבים שהפעילו לחץ על ממשלות ישראל כדי שיעלו את יהודי אתיופיה לפני מבצע משה, מבצע שלמה ולאחריהם. הוא עצמו השתתף במבצע שלמה בשנת 1991.

בשנת 1996 נבחר לכנסת ה-14 מטעם מפלגת עבודה והיה לחבר הכנסת הראשון ממוצא אתיופי בכנסת ישראל. הוא היה חבר בוועדת הכספים, ועדת רווחה, וועדת

עליה וקליטה ובעקבות כך הגביר את סיועו במיציאת זכויותיהן של העולים מאתיופיה; הוא הפעיל לחץ על מוסדות להשכלה גבוהה לקלוט צעירים יוצאי אתיופיה, דרש לקלוט חיילים צעירים מיוצאי אתיופיה בכל יחידות הצבא לפי כישוריהם ויכולתם ללא הפליה ונגד גילויי גזענות, ולקלוט ילדים ממוצא אתיופי בכל מוסדות החינוך.

מאסלה חילק מלגות לסטודנטים יוצאי אתיופיה במוסדות להשכלה גבוהה מטעם ארגון הגג של "הודי אתיופיה", סייע במתן משכנתאות מועדפות לעולים לדיור של קבע מאתרי קרוונים וממרכזי קליטה לעולים שעלו במבצע שלמה. הוא סייע לעולים בחיפוש עבודה ובקבלת סיוע בתרגום מעברית בשנותיהם הראשונות.

בהמשך, יזם וייסד מאסלה את חג הסיגד ואת הקמת אתר הנצחה לנספי סודן שמתו בדרך לעלייתם לישראל דרך סודן.

מאסלה, שהיה חבר הנהלה בהרבה גופים ציבוריים, יזם וקידם הרבה פרויקטים חינוכיים וחברתיים במשך הרבה שנים. הוא פעל שנים רבות להקים מרכז מורשת יהדות אתיופיה והיה לחבר הנהלה "בהלצ'ין", במרכז למורשת יהדות אתיופיה.

ביוגרפיה של באבו יעקב

גדעון אגז'ה

באבו יעקב נולד בכפר סגואג' באזור צ'חרה סמוך לעיר מקסני'ת. בן למשפחה מבוססת ומוכרת באתיופיה. אביו אלקה יעקב מהרי איש מומחה ברפואה מסורתית וחקלאי. לדבריו של באבו, אביו אימץ את שם יעקב מהיכרות ומפגש עם יעקב פיטלוביץ' בביקוריו בוולקה. באבו עלה ארצה לבדו ב-1971.

אביו ראה חשיבות גדולה ברכישת השכלה ולכן שלח את ילדיו שהיו בגיל המתאים עם פתיחת בית הספר בעיר מקסני'ת. באבו למד עד כיתה ו' בבית ספר בעיר הסמוכה ועזר להוריו בעיבוד האדמה עד גיל 10 ואחר כך מדי פעם בערך עד גיל 14.

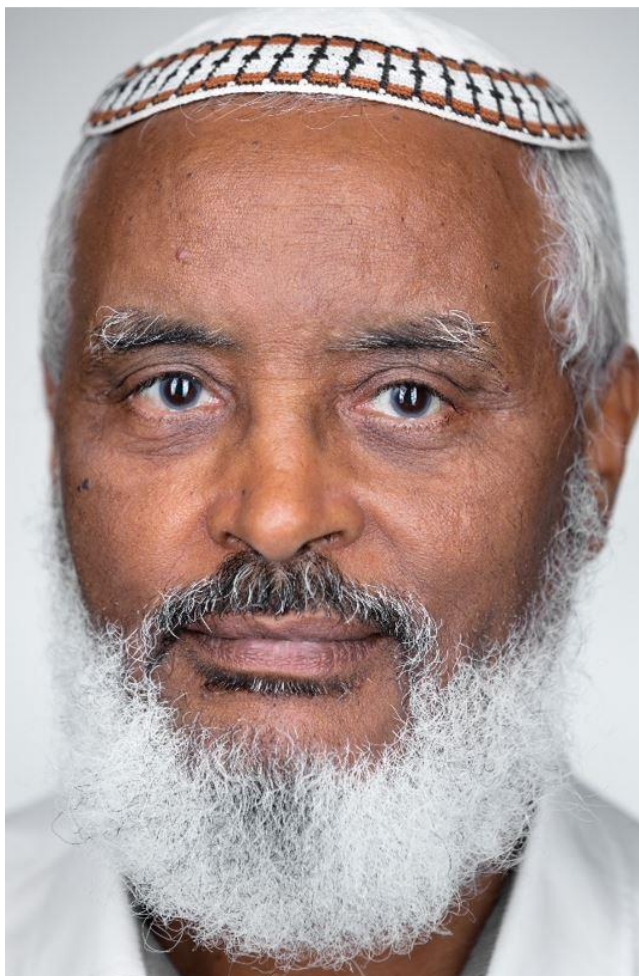
בגיל 15 באבו עבר לחטיבת ביניים בגונדר, שם שכר בית עם אחותו, שלמדה בתיכון. בעודו תלמיד בבית ספר פגש חברים בני קהילתו ויחד החליטו לקדם תוכניות שונות כדי לקדם הכרה ומיציאת זכויות של התלמידים בני הקהילה בבית הספר, כך למשל באבא מספר: "הלכנו לדבר עם מנהל בית הספר כדי שנוכל לקבל חופש בחגים היהודיים. ביקשנו שיתנו לנו ללכת לחגוג את חג הסיגד בכפר אמבובאר. היה בזה סיכון מסוים שידעו שאנחנו יהודים, אך רצינו שיכירו וייתנו לנו את הזכויות המגיעות לנו כמו התלמידים הנוצרים והמוסלמים". באבו וחבריו לא רק דאגו לקבל ימי חופש בחגים, אלא גם מחליטים למצוא דרכים כדי לעלות לישראל ולהגשים את החלום. חלק מחבריו מחליטים לנסות דרך אסמרה ובאבו מחליט לנסות דרך אדיס-אבבה.

באבו הגיע לביקור בבית הוריו ושיתף אותם בהחלטתו לעלות לארץ יחד עם חבריו לספסל הלימודים. "ההורים שלי לא הסכימו בקלות. הייתי צעיר מדי בשביל לעשות מסע כזה. הם לא הסכימו. אמרו שאני לא חזק וקטן מדי. אני לא הסכמתי לכך, החלטתי יחד עם החברים שנעשה הכל כדי לעלות לירושלים. הייתי נחוש. אימתי שאם לא ייתנו לי לעלות אתגייס לצבא. כך הסכימו. לא הייתה להם ברירה".

למזלו, לאביו אלקה יעקב היה ידיד איש עסקים איטלקי שחי באדיס-אבבה. הוא שמח לעזור לבאבו. כך בגיל 16 באבו מגיע לאדיס אבבה ומבקש אשרת יציאה מהמדינה- אך בגלל גילו הצעיר משרד

הפנים לא מסכים לאשרה שלו. באבו מגיע לאסמרה אחרי נסיעה ארוכה כדי לנסות את מזלו משם. אך גם משם המזל לא מאיר לו ולחבריו.

כאשר הבין באבו שהכסף בכיסו אזל ואין דרך להגיע לישראל דרך אסמרה הוא החליט לחזור להוריו ולא לספר להם על הקשיים הרבים שעבר. הוא השאיר את האפשרות לחזור ולנסות שוב בבוא הזמן. באבו חזר לכפר ולבית הספר בגונדר, ושכנע את המנהל לאפשר לו להשלים את הלימודים שהחסיר. אח"כ בילה עם משפחתו וביקש מהוריו לנסות שוב את מזלו, לאחר ניסיונות רבים, לצאת לאדיס אבבה בתקווה להגיע לישראל.

בעזרת ידיד המשפחה האיטלקי באבו הצליח לקבל אשרת יציאה מאתיופיה להגיע לישראל. המשימה לא הייתה פשוטה. דרשו ממנו להפקיד ערבות בנקאית ולא היה לו מספיק כסף בשביל זה. למזלו ידיד המשפחה נרתם לעזרתו וכך הוא הצליח לקבל את האישור המיוחל להגיע לישראל ולהגשים את החלום. "הייתה לי אפשרות לצאת מאתיופיה תוך 15 ימים ואם היה עובר הזמן הייתי צריך לעבור את כל התהליך מהתחלה ולא רציתי. היה לי כרטיס

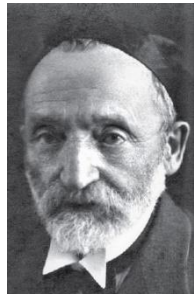
מאדיס-אבבה לתל-אביב. מיד יצאתי. התרגשתי מאוד".

בשנת 1971, בהיותו בן 17 בלבד, נחת באבו לבדו בנמל התעופה בן גוריון.

מי הוא הנדבן אלעזר משה סלוצקין

צבי תדמור

אלעזר משה סלוצקין נולד ב- 1868 לאביו אריה לייב ולאימו פרומה, במחוז מוהילב ברוסיה. אלעזר היה איש עסקים ונדבן, משפחתו התפרנסה מבית מסחר סיטונאי שניהלה האם, האב עסק בלימוד תורה, בפעילות ציבורית וצדקה ליהודי קריצ'ב.

ב-1892 היגר אלעזר סלוצקין מרוסיה, ויעדו היה ארץ ישראל אך בהגיעו לנמל יפו לא אפשרו לו השלטונות העות'מאניים לרדת לחוף. הוא השתקע במלבורן, אוסטרליה, ועשה הון רב ממפעל בגדים משגשג שהקים. לאלעזר ולאשתו רוזה נולדו שבעה ילדים.

ב-1897 עלו הוריו לארץ ישראל והשתקעו בשכונת נווה שלום, מחוץ ליפו. אלעזר שלח להם בקביעות כספים לפעילויות צדקה, לתמיכה במוסדות ובנצרכים ביפו וירושלים. הוא אף ביקר בארץ ישראל מדי שנה.

אחותו לאה נישאה ב-1905 לשאול חנא קוק שהיה איש עסקים ופעיל ציבור ביפו ובתל אביב, אחיו של הרב ר' אברהם יצחק הכהן קוק זצ"ל, אז רבה של יפו ואח"כ הרב הראשי לארץ-ישראל.

ב-1908 הגיע אלעזר עם משפחתו לביקור בארץ, התגורר בבית משפחת לאה אחותו שעברו להתגורר ברחובות. הוא רכש שני מגרשים של 9 דונם כ"א להקמת בית ברחובות ואדמה חקלאית לנטיעת כרמי שקדים.

אלעזר בנה בית גדול ומפואר על המגרש שרכש, ברחוב מנוחה ונחלה 60 - 62. הבית נחשב כאחד מ"ארמונות המיליונרים" לצד בתיהם של אפרים זק"ש ושל יעקב ברוידא. הבית שימש בית קיט למשפחת סלוצקין, ששהו לסירוגין ברחובות ובאוסטרליה.

אלעזר היה ידוע במושבה הצעירה בנדיבותו, בין השאר היה זה סוד גלוי, כי בהגיעו להתפלל בבית הכנסת הגדול "אהל שרה" נהג להותיר אחריו מטבעות כנדבת "מתן בסתר".

ב-1910 ניסה לייסד מפעל רקמה בגבעת שאול בירושלים, יחד עם שמואל הכהן קוק, אח גיסו שאול חנא קוק.

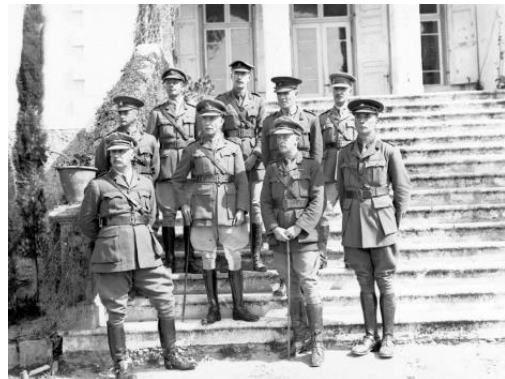
עם תחילת מלחמת העולם הראשונה, יהודים בארץ ישראל בעלי נתינות זרה נאלצו לעזוב את הארץ. אלפים עזבו או גורשו לאלכסנדריה במצריים. אלעזר תמך בגולים בדרכים שונות, בין השאר עזר לרב ד"ר אברהם מיכל לבסקי להקים בית ספר עברי באלכסנדריה.

לאחר שעבר מארץ ישראל למצרים והתיישב באלכסנדריה הקים מפעל טקסטיל, במהלך שהותו פנה אליו אחד מנכבדי הקהילה היהודית בעיר וביקש ממנו להכין עבור החיילים היהודים בכוחות אנזא"ק דגל כחול ולבן עם מגן דוד במרכזו. אלעזר יצר את הדגל והעבירו לחייל יהודי מחיל הפרשים האוסטרלי אשר תלה אותו במגדל דוד כאשר נכבשה ירושלים ב- 1917.

סיפרו, כי כאשר שב אלעזר לאוסטרליה (ואולי כאשר שהה במצריים) פגש בקולונל שובל ומסר לו את מפתחות הבית ברחובות ואמר לו "כשתגיע לפלשתינה, התיישב שם." הקולונל שובל הגיע עם מפתח הבית והשתכן בבית סלוצקין שם קבע את מפקדתו. גרסה נוספת, כי במהלך מלחמת העולם הראשונה מפקד הכוחות העות'מניים ואנשי מפקדתו התיישבו בבית סלוצקין וכאשר הגיע הגנרל שובל וכבש את רחובות מידי הכוחות העות'מניים נכנס לבית סלוצקין וקבע בו את מפקדתו.

במהלך המערכה לשחרור ארץ ישראל מידי העות'מאניים במלחמת העולם הראשונה, שוחררה רחובות ב-14 בנובמבר 1917 על ידי כוחות אנזא"ק בפיקודו של הגנרל הנרי שובל מפקד חיל הפרשים האוסטרלים והניז'לנדים. עם חייליו, היגיעים אחרי שלוש שנות לחימה במדבר, התפעמו מהחזות האירופאית של רחובות על בתיה אדומי הגגות וגינותיה הנאות, ונהנו מקבלת הפנים החמה של התושבים ומהמזון הטרי, בפרט התפוזים והענבים מפרדסי וכרמי המושבה.

שובל טיפח קשרים חמים עם אנשי המושבה, ארגן תחרויות ספורט ומרוצים ואף נהנה לעבוד בגינת הבית. חיילי אנזא"ק השתתפו במסיבות עם צעירי המושבה ובאירועי חגים. שובל שהה עם חייליו במושבה עד סוף אפריל 1918, השתתף בהוצאה לאור של המפקדה במקום אחד במהלך כל המלחמה. בעלון 42 הבאתי את הסיפור "הגנרל שובל ועץ הזית".

כאמור לעיל, משפחת סלוצקין שהתה לסיורגין בביתם שברחובות מספר שנים לאחר מלחמת העולם הראשונה. אלעזר נפטר 1945 ואשתו רוז נפטרה כשבועיים אחריו. הם נקברו בהר הזיתים בירושלים, זו לצד זה.

בית סלוצקין

בית סלוצקין נבנה במהלך השנים 1908-1910 על ידי אפרים צבי חרל"פ, מבוני המושבה. הבית נבנה מאבני כורכר כמקובל באותה תקופה, עוטר באלמנטים יצוקים ורצפות מצוירות. לבית הייתה גינה מרשימה, שנחשבה היפה בגינות המושבה. במרכז הייתה בריכת דגי זהב. דפנות שבילי הגן ודפנות הבריכה שובצו צדפים. בעיצוב הבית נכללו אלמנטים סמליים רבים בהשראת רעיונותיה של רוז אשת אלעזר, ביניהם: בכניסה לבית - חמש עשרה מדרגות המסמלות את חמישה עשר מזמורי שיר המעלות בתהלים. ארבעה פתחים בחזית הבית, שכיוונם ארבע רוחות השמיים מסמלים את אוהלו של אברהם אבינו. ציורי

קיר: פרח גדול המסמל את רוז, וזר של שישה פרחים המסמל את ששת ילדי המשפחה (הילד השביעי נולד אחרי שהסתיימה הבנייה). ב-2009 שוחזרו ציורי הקיר על ידי המועצה לשימור אתרים והוצב שילוט בחזית בית סלוצקין.

בתוכנית הגן והבניין ניכר סגנון בארוקי, סימטרי. השביל שהוביל מהרחוב נפתח לכיכר עגולה ובה בריכת נוי, ונסגר שוב לקראת העלייה בגרם מדרגות מונומנטאלי, שמשני צדדיו מעקה עמודונים ובלוסטרות טרומיות. שלוש קשתות הנשענות על עמודים טוסקאניים מאבנים

מסותתות מובילות אל פורטיקו המקדם את המבוא של האולם המרכזי, שממנו נפתחים פרוזדורים נפתחים אל יתר חלקי הבית. קירות הבית הפנימיים עוטרו בציורי סטנסיל מרהיבים. מעל לפורטיקו יוצרים שלושה סורגים טרומיים מבטון את חלקו המרכזי של מעקה הגג.

אלעזר סלוצקין יושב בגינתו, והגנרל שובל רכוב על סוסו. צייר צבי תדמור

הסורגים הם מהסוג שיוצר ע"י מפעל טמפלר של הוגו וילנד ביפו. האגפים הצדדים מוגנים בפיוניהם הקטומות ברוסטיקציה של אבנים בולטות מסותתות ומוכתרים בגמלונים בעלי כרכוב מפותח. מתחת לבית יש מרתף גדול מימדים.¹

הבית, כעמדה להגנת המושבה בפני פורעים ערבים

במאורעות תרפ"א 1921 רחובות נערכה למתקפה בראשות משה סמילנסקי שהיה מפקד ההגנה ברחובות. הוקמו חמש עמדות הגנה במושבה, אחת מעמדות התצפית וההגנה הייתה בבית סלוצקין, שהיה הבית הקיצוני בצפון המושבה, שניצב על גבעה המשקיפה על הדרך לרמלה. במאורעות תרפ"א, ב-6 במאי 1921, הותקפה רחובות על ידי פורעים שהתאספו ברמלה לרגל חגיגות נבי צלאח. המון מוסלמי מוסת התקדם בדרך הצפונית ובדרכם עברו דרך פרדסי המושבה ובזזו מכל הבא ליד. מגיני המושבה, שנערכו מבעוד מועד, המתינו להם נוצרים את נשקם, עד שהפורעים התקרבו, ואז פתחו עליהם באש יעילה משלושה כיוונים. הפורעים נפוצו בהשאירם בשטח 6 פורעים הרוגים. שני פצועים ערבים נאספו וטופלו במרפאה. לאנשי המושבה לא נגרמו אבדות.

צעירי המושבה התאמנו בנשק במרתף בניין סלוצקין רחוק מעיני השוטרים הבריטים. הקשר בין המושבה ליושבים העבריים היה בידי נערים ונערות שהתאמנו באיתות בעזרת דגלים ופנסים. הבית שימש עמדת הגנה ותצפית גם במאורעות תרפ"ט (1929) ובמאורעות תרצ"ו-תרצ"ט (1936-1939). הקשרים הוצבו על גג הבית, שכאמור לעיל ניצב על גבעה הצופה אל

¹ "מאה בית ברחובות", ברוך רביד

הסביבה. הערבים נמנעו לתקוף את המושבה. בשנות ה-40 שימש הבית כמקום אימון (מק"ל) של הגדנ"ע, (ר"ת גדודי נוער) להגנת המושבה.

במהלך מלחמת העולם השנייה דנו במועצה על ניצול בית סלוצקין כמקום לשכן בו את ילדי החיילים שהתנדבו לבריגדה היהודית, ועבור קבוצת ילדי טהרן שהגיעו לרחובות ב-1943.

המועצה העמידה אמצעים כספיים² לוועד לטיפול במשפחות החיילים להכשרת מקום לילדי החיילים בקומת המרתף של בניין סלוצקין. באותה עת שכן בבית סלוצקין בית הספר התיכון של המושבה.

הבית – ביה"ס "תיכון רחובות"

ב-1937 נוסד "תיכון רחובות" שפעל תחילה בחדר הספרייה של המושבה, ששכנה בקומה השנייה של בית העם. באוקטובר 1937 המועצה הורתה להם לעזוב את המקום כאשר הספרייה נפתחה. הם נאלצו לעבור לתקופה קצרה לבית "מכבי" ומשם נדדו לבית מרים כהן ברחוב יעקב (כיום רח' גורודיסקי)³. בשנת 1942 עברו תלמידי התיכון של כיתות י', ו-יא' לבית סלוצקין. בין תלמידי כיתה ט' שנמנו במחזור הראשון שהחל ללמוד בבית סלוצקין היו שלמה להט (צ'יץ), עליזה אביסיאן ומרדכי לב.

אורי, בנו של פרופ' משה הבר-שיים החל לימודיו בתיכון רחובות ב-1939. הוא היה במחזור הראשון שסיים את לימודיו בבית סלוצקין ב-1943. המנהל הראשון של התיכון היה ד"ר מאיר פרוסט, נפטר במהלך שנת הלימודים ב-29 במאי 1942 וד"ר לודוויג נחמן פוזנר, הגיע מירושלים להחליפו.

ב-1947 התאחד תיכון "בית החינוך" של זרם העובדים עם "תיכון רחובות" של בוגרי ביה"ס עממי, ויצרו את "התיכון המאוחד רחובות" (תמ"ר) ששירת שנים רבות את כל יישובי האזור. לימים שם המוסד שונה וכיום שמו "קריית החינוך ע"ש עמוס דה-שליט". בית סלוצקין משמש כיום בנין המנהלה של קריית החינוך. כתבה מקיפה על "תיכון רחובות" תפורסם בעלון הבא.

² פרטי כל מס' 160 מיום 2.11.1942, 172 מיום 2.6.1943.

³ ע"פ עדותו של פרופ' אורי הבר-שיים שהיה תלמיד בתיכון רחובות סיים לימודיו במחזור הראשון בבית סלוצקין ב-1943.

בית סלוצקין. צייר: מיכאל זלטקין

מחזור ראשון של תיכון רחובות בבית סלוצקין החל ב- 1942.

עליזה אביסיאן

מרדכי לב

שלמה להט (ציץ) לינדנר

סיפורו של האמבולנס הצהוב הדוהר בין יישובי עוטף עזה

מיכאל זלטקין

בימים אלה, שנה וחצי לאחר טבח ה-7.10, יכולים תושבי עוטף עזה לצפות באמבולנס יפהפה הדוהר על כבישי העוטף ומספק שירותי מיילדות וטיפולים מצילי חיים עשרים וארבע שעות ביממה. האמבולנס הצהוב מדגם "מרצדס" הינו חדיש ומאובזר ברמה הגבוהה ביותר. לפני חודשים ספורים נחשפתי באופן אישי לסיפורו המופלא של האמבולנס המאגד בתוכו אחוות לוחמים בת 50 שנה, גבורה, רעות ונתינה. אני חש צורך עמוק לספר את הסיפור.

פגישה אקראית על כוס קפה:

לפני כארבע שנים הגיע לשכונה בה אני מתגורר אדם בשם אבי מזרחי ממושב כמון שבגליל. פגשתי בו באקראי בבית קפה שכונתי. התיידדנו וגיליתי שהוא איש רב פעלים, ממקימי מושב כמון, מייסד עמותות חברתיות לחינוך נוער בסיכון ותורם רבות לנזקקים. הוא נפצע קשה במלחמת יום הכיפורים אולם לא חקרתי באיזה קרב. זמן קצר לאחר טבח ה-7.10 סיפר לי שהוא מצטרף למנהלת שיקום עוטף עזה ומסייע גם בשיקום הצפון.

כעבור שבועות מספר אבי סיפר לי שהוא רוצה לרכוש אמבולנס מאד מאובזר עבור יישובי העוטף והוא מקדיש את זמנו לגיוס תרומות. מחיר האמבולנס תוצרת "מרצדס" הינו 600,000 ש"ח. כעבור חודשים ספורים סיפר לי אבי שהצליח לגייס את הסכום הנדרש ושבקרוב ייסע לקיבוץ בארי שם יושק האמבולנס לכבודם של אביה חצרוני (המכונה

"אבויה" על ידי כל תושבי העוטף) ועמית מן. אבויה היה מנכ"ל מד"א עוטף עזה (המרכז ממוקם בנתיבות) והיה נערץ על כל תושבי העוטף. הוא נרצח בבארי יחד עם כל בני משפחתו ב-7.10. לא נותר לו ולו בן משפחה אחד. עמית מן בת ה-23 גדלה בנתיבות, התנדבה למד"א וטופחה על ידי אביהו אשר דאג שתהפוך לפרמדיקית מקצועית. היא עברה להתגורר בקיבוץ בארי. שם יילדה אין ספור תינוקות באמבולנס עליו נהגה, וטיפלה בפצועים וחולים. עמית נרצחה ב-7.10.

הצעתי לאבי לצייר את עמית ואת אבויה. קיבלתי מאמה של עמית תצלום שהיא אהבה. את הציורים הדפסתי על לוחות גדולים ואיכותיים כך שייתלו בחדר ההדרכה במרכז מד"א בנתיבות לכבודם של חצרוני ועמית. כאשר אבי ראה את הציורים המוגדלים הזמין אותי להצטרף אליו לטקס חנוכת האמבולנס בבארי.

האנדרטה ודרך הרעות בכניסה לקיבוץ בארי:

בצהרי יום הטקס נסעתי עם אבי מזרחי לקיבוץ בארי. תושבי העוטף כולל בארי עדיין לא הורשו לחזור לביתם. משהגענו לשער פנה אבי ימינה לדרך לא סלולה ואמר: נעצור למשך שעה קלה לטקס באנדרטה. איזו אנדרטה? תהיתי. לא סיפרת לי על שום אנדרטה. ואז סיפר סיפור מופלא:

הקרב בחווה הסינית במלחמת יום הכיפורים:

אבי מזרחי וחמישה מחברי קיבוץ בארי היום שרתו במלחמת יום הכיפורים בפלוגה י' בגדוד השריון 184 תחת פיקודו של המג"ד סא"ל שאול שלו (גדוד 184 הינו המעוטר ביותר בעיטורי גבורה מבין כל הגדודים בצה"ל). הם השתתפו בקרב ההירואי בחווה הסינית בסיני, הקרב הקשה ביותר במלחמת יום הכיפורים במהלכו נהרגו עשרות לוחמים. בקרב הזה נפצע אבי קשה. החובש היה אביה חצרוני.

בקרב נהרגו 12 לוחמים מן הפלוגה. הקשר והאחוזה ביניהם נשמר מאז. שורדי הקרב הקימו בסמוך לכניסה לבארי אנדרטה לזכר חברי הפלוגה אשר נפלו באותו קרב. לדרך המובילה לאנדרטה קוראים דרך הרעות. ושם ליד האנדרטה היפה נערך טקס זיכרון ונטיעת עצים כשעה לפני טקס השקת האמבולנס.

טקס ההשקה:

מן האנדרטה נסענו היישר לתוך קיבוץ בארי אל רחבת חדר האוכל. שם עמד ברוב פאר אמבולנס צהוב מתחת לסככה יפה. סביבו הצטופפו עשרות אורחים, ביניהם מנכ"ל מד"א ישראל, מנכ"לית מד"א עולמי, המנכ"ל החדש של עוטף עזה ועוד רבים אחרים. ההתרגשות הייתה מאד גדולה. בשלב מסוים נודע לי שאת 600,000 השקלים לרכישת האמבולנס תרמו לוחמי פלוגה י' ועוד חבר נוסף.

במהלך הטקס בחדר האוכל סופר רבות על אביה, גבורתו כחובש ותרומתו המקצועית העצומה לעוטף עזה. כן סופר על הפרמדיקית הצעירה עמית מן המאד מוכשרת ומאד מקצועית. בשלב מסוים התבקשתי להעניק לאמה של עמית מן את הציור אשר הכנתי. חיבקתי אמא של פרמדיקית גדולה מן החיים אשר חונכה על ידי איש מד"א מקצוען ונערץ בכל עוטף עזה וגיבור קרב החווה הסינית.

משתם הטקס בערב נסענו חזרה למרכז ולא פציתי פה. ישבתי מהורהר ומעכל את שחוויתי באותן יום: אחוות לוחמים אשר נשמרת 50 שנה, רעות, התנדבות, גבורה, וגדולתם של שני אנשים, אביה חצרוני אשר נרצח עם כל בני משפחתו ועמית מן, אשר נשאו על כתפיהם את פעילות מד"א בעוטף.

אם תיסעו פעם לטיול בעוטף עזה ותראו אמבולנס צהוב דוהר עם יולדת בתוכו תזכרו בעמית מן ואביה חצרוני. ואם תבקרו בחורף בשדות הכלניות – דרום אדום – הן מספרות שמן השבר העוטף יצמח.

[/https://www.israel-in-color.com/he](https://www.israel-in-color.com/he)

ישנם פרחים בכל מקום למי שרוצה לראותם

מיכאל זלטקין, צבי תדמור

כמה נעים להתעורר בבוקר יום ההולדת ולקבל בווטסאפ זר פרחים טרי יפהפה. כמה נעים לקבל זר פרחים לשבת אחת לשבוע. או לקבל פרח יפה במפגש רומנטי. גם נעים לשלוח כרטיס ברכה לחברים לחג או לאירועים במשפחה.

מצרפים כאן כ- 60 ציורים של פרחים, אשר עשויים למצוא חן בעיני כל אוהבי הפרחים, לכל מי שרוצה לראותם. את ציורי הפרחים המצורפים ניתן להוריד חינם. לאחר שהורדו ניתן לשלוחם בווטסאפ או במייל לכל מדפיס תמונות בכל גודל. ניתן גם להדפיסם במדפסת ביתית.

בתקווה שהפרחים יחזקו את הרוח ואת האהבה בעמנו.

הפרח ממלא את ליבנו תקווה

בבוקר כאשר הרוח נושבת
וטיפות הטל על הפרח נחות
קרני אור השמש נשברות
יוצרות שלל צבעים ועדנה
מעניקים לנו רוח ואהבה

וכאשר ליבנו מתמלא בחמלה
אז נביט בפרח, נקשיב לליבו,
נלמד מהו פלא טהור,
כי בתוך כל עלה מסתתר סוד ישן
של חיים, של חלום, של זיכרון.

אז הביטו סביבכם גלו הדרם
הפרחים מבטאים את היופי
את יופיו של הטבע והאדם,
עם שפע של צבעים, וצורה,
ריח שממלא את ליבנו תקווה.

צבי תדמור

לקישור: <https://www.israel-in-color.com>

לקום מההריסות / יאיר שרן
נס ציונה, יוני 2025, טיל איראני נפל בשכונה

בטבורה של שכונה נפער לו פצע
בטון מרסק גלי אבנים
הדרך הפצצה חולל שמות
תושבים נותרו ללא הגנות
לכל תושב גורל לכל תושב ספור
יש שהוא קל ויש שהוא חמור
האחד יצא מתוך ההריסות
גופו רועד, עיניו דומעות
על מה שאבד על מה שנגז.
לפתע הזדקף מבטו נחוש
אין פנאי לנוח, אין פנאי לפוש
יש להתעשת יש לאגר כחות.
על החרבות יבנה בית חדש
גבוה יותר חסון יותר
מכאן שום טיל אותי לא יקח
מכאן רק טוב יגיע יצמח.
"אמא!" צעקה הבת "החדר נהרס
כל רכושי התפרק נדרס".
בכי תמרורים אים להתפרץ
לפתע אמרה דיני לא יחרץ
לא אתפרק אאסף את עצמי
אשנס מתנים ואקים מחדש
אתאמץ אתמודד ללא כל חשש
תושבים קמים מתוך ההריסות
מפנים גלי אבנים משרטטים תכניות
בכפר השכונה כבר שותלים פרחים
בגנות כבר נפרסים דשאים
גגות מרסקים מתכפסים רעפים
זגגים משקמים חלונות מנפצים
החיים שבים אט אט למסלולם
כלם יחזרו לשגרה, כלם
עוד יהיה פה שוב כל כך נעים ויפה
וכבר מתגודדים ומחליפים חנויות בבית הקפה.

לראות, להביט, להתבונן

צייר צבי תדמור

במבט אופטימי - לראות את האור

נטראה בעלון הבא

תם ולא נשלם